

В. Т. Габелко

Василько Василь Степанович

ВАСИЛЬКО Василь Степанович (справж. – Миляєв; 26. 03(07. 04). 1893, с. Бурти, нині Шполян. р-ну Черкас. обл. – 18. 03. 1972, Одеса) – режисер, актор, педагог, театрознавець. Чоловік [Л. Гаккебуш](#). Народний артист СРСР (1944). Державні нагороди СРСР. Навч. в Університеті св. Володимира (1913–15) та в режисер. лаб. «Березоля» (1922–26) у Києві. Дебютував 1912 в Києві у Театрі М. Садовського. Працював у Т-ві укр. артистів під керівництвом І. Мар'яненка з участю М. Заньковецької та П. Саксаганського (1915–16), Молодому театрі (Київ, 1918–19), «Кийдрамте» (1920–21), «Березолі» (1922–26), очолював Одес. (1926–28, 1939–41, 1948–55), Харків. Червонозавод. театр (1928–33), Сталін. (нині Донецьк, 1933–39), Львів. ім. Лесі Українки (1941), Чернів. ім. О. Кобилянської (1943–48) укр. муз.-драм. театри. В. як реж. притаманне поєднання традицій укр. театру корифеїв з пошуками нових театр. форм. Пед. діяльність почав 1929 у Харків. муз.-драм. інституті; при всіх театрах, які очолював, організовував студії. Серед учнів – [В. Галицький](#), [В. Добровольський](#), [В. Довбищенко](#), [Б. Оселечник](#), [Є. Пономаренко](#). У передмові до зб. спогадів «Лесь Курбас» (К., 1969), яка вийшла за його редакцією, В. першим узагальнив творчі досягнення і пошуки театру «Березиль». В. – один із засн. театр. музею в Києві (1923, нині МТМК України).

На могилі В. споруджено пам'ятник (1973, скульптор М. Степанов). Його портрети створили художники А. Петрицький, В. Меллер, М. Жук та ін.

Основні ролі

Шельменко, Шпак («Шельменко-денщик» Г. Квітки-Основ'яненка), Усай («Житейське море» І. Карпенка-Карого), Бублик («Платон Кречет» О. Корнійчука).

Основні вистави

«За двома зайцями» М. Старицького (1925), «97» М. Куліша (1927), «Диктатура» І. Микитенка (1929), «Ревізор» М. Гоголя (1934, також ролі Городничого, Йосипа), «Васса Желєзна» М. Горького (1937), «Макбет» (1938), «Віндзорські витівниці» (1941) В. Шекспіра, «Земля» за О. Кобилянською (1947), «Калиновий гай» О. Корнійчука (1950), «Гайдамаки» за Т. Шевченком (1961), «Угрюм-ріка» за В. Шишковим (1962), «Одна дівчина і тисячі закоханих» за Р. Чандрою (1965), «Тіні забутих предків» за М. Коцюбинським (1969).

Основні праці

Спогади про Л. Ліницьку // Любов Павлівна Ліницька. К., 1957; В. Ф. Левицький. К., 1958; Микола Садовський та його театр. К., 1962; Фрагменти режисури. К., 1967; Театру віддане життя. К., 1984; Інсценізації. К., 1987; У «Молодому театрі» // Молодий театр. Генеза. Завдання. Шляхи. К., 1991.

Рекомендована література

1. Андреев А., Вихрев В. В. С. Василько, народный артист СРСР. К., 1949;
2. Кравчук П. І. В. С. Василько – режисер. К., 1980;
3. Недзвідський А. В. Василь Василько. К., 1981.

Бібліографічний опис:

Василько Василь Степанович / В. Т. Габелко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2005. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-32392>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).